

FJÄRDE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG DEN 3 FEBRUARI

S:T ANSGAR

Minnesdag

Läsning

Jes 42:5–10

Så säger Gud, Herren,
han som har skapat himmelen och utspänt den,
han som har utbrett jorden med vad som alstras av den,
han som har givit liv åt folket som är på den,
och ande åt dem som vandrar där:

Jag, Herren, har kallat dig i rättfärdighet,
och jag vill fatta dig vid handen
och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket
och sätta dig till ett ljus för folkslagen,
för att du må öppna blinda ögon
och föra fångar ut ur fängelset,
ja, ur fångenskapen dem som sitter i mörkret.
Jag Herren, det är mitt namn,
och jag ger inte min ära åt någon annan
eller mitt lov åt gudabilderna.
Se, vad jag förut förkunnade, det har nu kommit.
Nu förkunnar jag nya ting.
Förrän de visar sig, låter jag er höra om dem.
Sjung till Herrens ära en ny sång,
hans lov från jordens ända,
ni som far på havet, likaså allt som är i det,
ni havsländer med era inbyggare.

Responsoriepsalm

Ps 96:1–6, 9–10 (R. 3)

R. Förkunna Herrens under bland folken.

Sjung en ny sång till Herrens ära,
 sjung till Herrens ära, alla länder,
 sjung till Herrens ära, lova hans namn. R.

Båda glädje var dag, besjung hans frälsning,
 förkunna bland hedningarna hans ära,
 bland alla folk hans under. R.

Tillbe Herren i helig skrud,
bäva för hans ansikte, alla länder.
Säg bland hedningarna: »Herren är nu konung!
Därför står jordkretsen orubbligt fast,
med rättvisa dömer han folken.« R.

Halleluja

Matt 4:16

V. Folket som bor i mörker har sett ett stort ljus,
och för dem som bor i dödens land och skugga
har ljuset gått upp.

Evangelium

Matt 4:13–17

Vid den tiden lämnade Jesus Nasaret och slog sig ner i Kafarnaum, som ligger vid sjön, i Sebulons och Naftalis land, för att det som sagts genom profeten Jesaja skulle uppfyllas: *Sebulons land och Naftalis land ner mot sjön, på andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen – folket som bor i mörker har sett ett stort ljus, och för dem som bor i dödens land och skugga har ljuset gått upp.* Från den tiden började Jesus förkunna: »Omvänd er. Himmelriket är nära.«

TISDAG DEN 4 FEBRUARI

Läsning

2 Sam 18:9–10, 14b, 24–25a, 30 – 19:3

Absalom kom i Davids tjänares väg. Absalom red då på sin mulåsna. Och när mulåsnan kom under en stor terebint med täta grenar, fastnade hans huvud i terebinten, så att han blev hängande mellan himmel och jord, ty mulåsnan som han satt på sprang sin väg. Och en man fick se det och berättade för Joab och sade: »Jag såg Absalom hänga där borta i en terebint.« Och Joab tog tre spjut i sin hand och stötte dem i Absaloms bröst, medan denne ännu var vid liv, där han hängde under terebinten.

Under tiden satt David inne i porten. Och väktaren gick upp på porttaket invid muren. När han där lyfte upp sina ögon, fick han se en ensam man komma springande. Väktaren ropade och förkunnade det för kungen. Kungen sade: »Gå åt sidan och ställ dig där.« Då gick han åt sidan och blev stående där.

Just då kom etiopiern. Och etiopiern sade: »Ta emot, min herre kung, det glädjebudskapet att Herren i dag har dömt dig fri från alla de mäns hand, som har rest sig mot dig.« Kungen frågade etiopiern: »Är allt väl beställt med den unge mannen Absalom?« Etiopiern svarade: »Må det gå så med min herre kungens fiender och med alla som reser sig upp mot dig för att göra dig ont, som det har gått med den unge mannen.«

Då blev kungen häftigt upprörd och gick upp i salen ovanför porten och grät. Och medan han gick, ropade han så: »Min son Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!« Och det blev berättat för Joab att kungen grät och sörjde Absalom. Och segern blev den dagen förbytt i sorg för allt folket, eftersom folket den dagen fick höra sägas att kungen var

bedrövad för sin sons skull. Och folket smög sig den dagen in i staden, så som människor brukar göra, vilka har vanärat sig, genom att de har flytt under striden.

Responsoriepsalm

Ps 86:1–6 (R. 1a)

R. Herre, vänd ditt öra till mig och svara mig.

Herre, vänd ditt öra till mig och svara mig,
ty jag är fattig och förtryckt.
Skydda mig, min Gud, ty jag är dig trogen,
rädda din tjänare som förtröstar på dig. R.

Herre, var mig nådig,
ty hela dagen ropar jag till dig.
Låt mig få glädjas över din hjälp,
ty till dig, Herre, lyfter jag min själ. R.

Du, Herre, är god och förlåtande,
stor i nåd mot dem som åkallar dig.
Lyssna, Herre, till mitt rop,
och ge akt på mina böner. R.

Halleluja

Matt 8:17

V. Han tog vår svaghet,
och våra sjukdomar lyfte han av oss.

Evangelium

Mark 5:21–43

Vid den tiden, när Jesus hade farit tillbaka till andra sidan sjön, samlades mycket folk omkring honom. Medan han var där vid sjön, kom det dit en synagogföreståndare vid namn Jairos. Då han såg Jesus kastade han sig för hans fötter och bad enträget: »Min lilla dotter är nära att dö. Kom och lägg dina händer på henne, så att hon räddas till livet.« Och Jesus gick med honom.

Mycket folk följde efter och trängde sig in på honom. Där fanns en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år. Hon hade varit hos många läkare och fått utstå mycket. Det hade kostat henne allt hon ägde, men ingenting hade hjälpt, snarare hade hon blivit sämre. Hon hade hört vad som berättades om Jesus, och nu kom hon bakifrån i hopen och rörde vid hans mantel, för hon tänkte att om hon bara fick röra vid hans kläder, skulle hon bli hjälpt. Och genast stannade blodflödet, och hon kände i kroppen att hon var botad från sitt onda. När Jesus märkte att det hade gått ut kraft från honom, vände han sig om i hopen och frågade: »Vem rörde vid mina kläder?« Lärjungarna sade: »Du ser väl hur folk tränger på, och ändå frågar du vem som har rört vid dig!« Han såg sig omkring efter henne som hade gjort det. Kvinnan, som visste vad som hade hänt med henne, kom rädd och darrande fram

och föll ner för honom och talade om hur det var. Han sade till henne: »Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid. Du är botad från ditt onda.«

Medan han ännu talade kom det bud till synagogföreståndaren från hans hem: »Din dotter är död. Du skall inte besvära Mästaren längre.« Men Jesus, som hörde deras ord, sade till föreståndaren: »Var inte rädd, tro bara.« Sedan lät han ingen mer än Petrus och Jakob och hans bror Johannes följa med, och de gick hem till föreståndaren. Där såg han upprörda människor som grät och klagade högt. Han gick in till dem och sade: »Varför ropar ni och gråter? Flickan är inte död, hon sover.« Då skrattade de åt honom. Men han körde ut allesammans och tog med sig flickans far och mor och lärjungarna och gick in där hon låg. Så tog han barnets hand och sade: »Talita koum!« (det betyder: Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!). Och genast reste sig flickan och gick omkring, hon var tolv år gammal. De blev utom sig av förvåning, men han förbjöd dem att låta någon veta vad som hade hänt. Sedan sade han åt dem att ge flickan något att äta.

ONSDAG DEN 5 FEBRUARI

Läsning

2 Sam 24:2, 9-17

Kung David sade till Joab, hövitsmannen för hans här: »Far igenom alla Israels stammar, från Dan ända till Beer-Seba, och anordna en folkräkning, så att jag får veta hur stor folkmängden är.« Joab uppgav för kungen vilken slutsumma folkräkningen utvisade: i Israel fanns 800 000 stridsdugliga, svärdbeväpnade män, och Judas män var 500 000.

Men Davids samvete slog honom, sedan han hade låtit räkna folket, och David sade till Herren: »Jag har syndat mycket genom det jag har gjort. Men förlåt nu, Herre, din tjänares missgärning, ty jag har handlat mycket dåraktigt.«

Då nu David steg upp på morgonen, hade Herrens ord kommit till profeten Gad, Davids siare. Han hade sagt: »Gå och tala till David: Så säger Herren: Tre ting förelägger jag dig. Välj bland dem åt dig ett som du vill att jag skall göra dig.« Då gick Gad in till David och förkunnade detta för honom. Han sade till honom: »Vill du att hungersnöd under sju år skall komma i ditt land? Eller att du i tre månader skall tvingas fly för dina ovänner, medan de förföljer dig? Eller att pest i tre dagar skall drabba ditt land? Tänk efter nu och besinna vilket svar jag skall ge honom som har sänt mig.«

David svarade Gad: »Jag är i stor vanda. Men låt oss då falla i Herrens hand, ty hans barmhärtighet är stor. I människohand vill jag inte falla.« Så lät då Herren pest komma i Israel, från morgonen till den bestämda tiden. Under den dog av folket, från Dan ända till Beer-Seba, 70 000 män. Men när ängeln räckte ut sin hand över Jerusalem för att fördärva det, ångrade Herren det onda, och han sade till ängeln, folkets fördärvare: »Det är nog. Dra nu din hand tillbaka.« Och Herrens ängel var då vid jebuséen Araunas tröskplats.

Men när David fick se ängeln som slog folket, sade han till Herren så: »Det är ju jag som har syndat, det är jag som har gjort illa. Men dessa, min hjord, vad har de gjort? Må din hand vända sig mot mig och min faders hus.«

Responsoriepsalm

Ps 32:1–2, 5–7 (R. jfr 5c)

R. Förlåt mig, Herre, min synd och missgärning.

Salig är den vars överträdelse är förlåten,
den vars synd är överskyld.
Salig den människa som Herren inte tillräknar missgärning
och i vars ande inte finns någon falskhet. R.

Jag erkände min synd för dig
och dolde inte längre min missgärning.
Jag sade: »Jag vill bekänna mina överträdelser för Herren.«
Då förlät du mig min synd och min missgärning. R.

Därför skall alla fromma be till dig i nöden,
om än stora vattenfloder kommer,
skall de inte nå till dem. R.

Du är mitt beskydd, du bevarar mig för nöd,
du räddar mig och omger mig med jubel. R.

Halleluja

Joh 10:27

V. Mina får lyssnar till min röst, säger Herren.
Jag känner dem, och de följer mig.

Evangelium

Mark 6:1–6

Vid den tiden kom Jesus till sin hemstad, och hans lärjungar följde med honom. När det blev sabbat, undervisade han i synagogan. Och de många som hörde honom häpnade och sade: »Var har han detta ifrån? Vad är det för visdom han har fått, så att han kan utföra sådana underverk med sina händer? Är det inte snickaren, Marias son och bror till Jakob och Joses och Judas och Simon? Bor inte hans systrar här hos oss?» Så blev han en stötesten för dem. Men Jesus sade till dem: »En profet blir ringaktad bara i sin hemstad, bland sina släktingar och i sitt hem.« Han kunde inte göra några underverk där, utom att bota några sjuka genom att lägga sina händer på dem. Och han förvånade sig över att de inte ville tro.

TORSDAG DEN 6 FEBRUARI

Läsning

1 Kung 2:1–4, 10–12

Då nu tiden närmade sig att David skulle dö, befallde han sin son Salomo och sade: »Jag går nu all världens väg. Så var då frimodig och visa dig som en man. Och håll vad Herren, din Gud, befäller dig hålla, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och lagar och vittnesbörd, så som det är skrivet i Moses lag,

för att du må ha framgång i allt vad du gör och överallt dit du vänder dig, så att Herren får låta det ord gå i uppfyllelse, som han uttalade om mig, då han sade: 'Om dina barn ger akt på sin väg, så att de vandrar inför mig i trohet och av hela sitt hjärta och av hela sin själ, då' — sade han — 'skall på Israels tron aldrig saknas en avkomling av dig.'

David gick till vila hos sina fäder och blev begravd i Davids stad. Den tid David regerade över Israel var fyrtio år. I Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år. Och Salomo satte sig på sin fader Davids tron, och hans kungamakt blev starkt befäst.

Responsoriepsalm

1 Krön 29:10–12 (R. 12b)

R. Du, o Herre, råder över allt.

Lovad vare du, Herre, vår fader Israels Gud,
från evighet till evighet! R.

Dig, Herre, tillhör storhet och makt
och härlighet och glans och majestät,
dig tillhör allt i himlen och på jorden. R.

Ditt, o Herre, är riket,
ditt är herraväldet över allt som finns.
Rikedom och ära kommer från dig. R.

Du, Herre, råder över allt.
I din hand vilar kraft och välde,
från dig kommer all storhet och makt. R.

Halleluja

Mark 1:15

V. Tiden är inne, Guds rike är nära.
Omvänd er och tro på evangeliet.

Evangelium

Mark 6:7–13

Vid den tiden kallade Jesus till sig de tolv och sände ut dem två och två och gav dem makt över de orena andarna. Och han sade åt dem att inte ta med sig något mer på vägen än en stav, inget bröd, ingen påse och inga pengar i bältet. Sandaler fick de ha men inte mer än en skjorta. Och han sade till dem: »När ni har tagit in i ett hus, så stanna där tills ni skall vidare. Och är det någon plats som inte vill ta emot er och inte vill höra på er, så fortsätt därifrån och skaka av dammet under era fötter. Det skall vittna mot dem.» De gav sig i väg och predikade att alla skulle omvända sig, och de drev ut många demoner och smorde många sjuka med olja och botade dem.

FREDAG DEN 7 FEBRUARI

Liksom fettet skiljs ut från gemenskapsoffret
blev David utvald bland israeliterna.
Han lekte med lejon som med killingar
och med björnar som med fårens lamm.
Det var han som i sin ungdom dödade jätten
och utplånade folkets skam.
Han svingade armen med slungstenen,
och den skrävlande Goljat fälldes till marken.
Ty han ropade till Herren, den Högste,
och Herren gav hans hand styrka
att fälla den väldige krigaren
och vinna makt åt sitt folk.
Därför blev han ärad som segrare över tiotusenden,
han blev prisad för att Herren välsignat honom,
och han erbjöds den ärofulla kronan.
Ty han krossade motståndarna runt omkring
och förintade sina fiender filisteerna;
ända tills nu har deras makt varit bruten.

I allt han gjorde tackade han Herren
och hyllade den Helige och Högste.
Av allt hjärta sjöng han sin skapares lov
och betygade honom sin kärlek.
Han utsåg sångare för altartjänsten,
vilkas röster skulle klinga i sköna melodier.
Han införde ett storslaget högtidsfirande
och utformade för all framtid de fester
då det heliga namnet skall prisas
och sången ljuda i templet från tidig morgon.
Herren tog bort hans synder
och befäste hans makt för evigt;
han slöt ett förbund med honom om kungadömet
och den ärofulla tronen i Israel.

Responsoriepsalm

Ps 18:31, 47, 50–51 (R. jfr 47b)

R. Lovad vare Gud, min räddare!

Guds väg är ostrafflig,
Herrens tal är luttrat,
en sköld är han för alla
som tar sin tillflykt till honom. R.

Herren lever! Lovad vare min klippa,
och upphöjd vare Gud, min räddare!
Herre, jag vill tacka dig bland folken,
jag vill lovsjunga ditt namn. R.

Ty du ger din konung väldig seger
och gör nåd mot din smorde,
mot David och hans ätt för evigt. R.

Halleluja

Jfr Luk 8:15

V. Saliga är de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Mark 6:14–29

Vid den tiden fick kung Herodes höra om Jesus, ty hans namn hade nu blivit känt, och att folk sade: »Johannes döparen har uppstått från de döda. Det är därför dessa krafter verkar genom honom.« Men några sade att han var Elia, andra att han var en profet, en i raden av profeter. När Herodes hörde detta sade han: »Johannes, han som jag lät halshugga, det är han som har uppstått!«

Herodes hade nämligen låtit gripa Johannes och sätta honom i fängelse. Anledningen till det var Herodias, hans bror Filippos hustru. Henne hade han gift sig med, och Johannes hade sagt till Herodes: »Det är inte tillåtet för dig att leva ihop med din brors hustru.« Därför var Herodias förbittrad på honom och ville döda honom, men kunde inte. Ty Herodes hade respekt för Johannes, som han visste var en rättfärdig och helig man, och skyddade honom, och när han hade hört honom kände han sig mycket osäker och ville höra mer av honom. Men en dag kom hennes tillfälle, och det var när Herodes firade sin födelsedag med ett gästabud för sina stormän och överstarna och de främsta i Galileen. Herodias dotter kom då in och dansade så att Herodes och hans gäster blev förtjusta. Kungen sade till flickan: »Be mig om vad du vill, och du skall få det.« Och han lovade och svor: »Vad du än ber mig om skall jag ge dig, om det så vore halva mitt rike.« Då gick hon ut och frågade sin mor: »Vad skall jag be om?« Hon svarade: »Johannes döparens huvud.« Flickan skyndade in till kungen och bad honom: »Jag vill att du genast ger mig Johannes döparens huvud på ett fat.« Kungen blev bedrövad, men för edens och gästernas skull ville han inte säga nej till henne utan skickade en livvakt med befallning att hämta Johannes huvud. Soldaten gick och halshöggs honom i fängelset och kom sedan med hans huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt sin mor. Men när Johannes lärjungar fick reda på det, kom de dit och hämtade hans döda kropp och lade den i en grav.

LÖRDAG DEN 8 FEBRUARI

Läsning

1 Kung 3:4–13

Kung Salomo begav sig till Gibeon för att offra där, ty detta var den förnämsta offerhöjden. 1 000 brännoffer offrade Salomo på altaret där. I Gibeon uppenbarade sig nu Herren för Salomo i en dröm om natten. Gud sade: »Be mig om vad du vill att jag skall ge dig.« Salomo svarade: »Du har gjort stor nåd med din tjänare, min fader David, eftersom han vandrade inför dig i trohet, rättfärdighet och rättsinnighet mot dig. Och du bevarade åt honom denna stora nåd och gav honom en son till efterträdare på hans tron, så som ju nu har skett. Ja, nu har du, Herre, min Gud, gjort din tjänare till kung efter min fader David. Men jag är en helt ung man, som inte rätt förstår att vara ledare och anförare. Och din tjänare är här bland ditt folk, det som du har utvalt, ett folk som är så talrikt att det inte kan räknas eller överblickas på grund av sin mängd. Så ge nu din tjänare ett lydigt hjärta, så att han kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott och ont. Ty vem förmår väl annars att vara domare för detta ditt stora folk?« Detta, att Salomo bad om sådant, behagade Herren. Och Gud sade till honom: »Eftersom du har bett om sådant och inte bett om ett långt liv, inte heller bett om rikedom eller bett om dina fienders liv, utan har bett om att få förstånd att ge akt på vad rätt är, se, därför vill jag göra som du önskar. Se, jag ger dig ett så vist och förståndigt hjärta, att din like inte har funnits före dig och att din like inte heller skall framträda efter dig. Dessutom ger jag dig också vad du inte har bett om, nämligen både rikedom och ära, så att ingen kung under hela din tid skall vara din like.«

Responsoriepsalm

Ps 119:9–14 (R. 12b)

R. Herre, lär mig dina stadgar.

Hur skall en yngling bevaras från skuld?
Genom att hålla sig till ditt ord. R.

Jag söker dig av allt mitt hjärta,
låt mig inte fara vilse från dina bud. R.

Jag gömmer dina löften i mitt hjärta,
för att jag inte skall synda mot dig. R.

Lovad vare du, Herre!
Lär mig dina stadgar. R.

Med mina läppar förkunnar jag alla dina lagar.
Jag fröjdar mig över dina vittnesbörds väg
såsom över alla skatter. R.

Halleluja

Joh 10:27

V. Mina får lyssnar till min röst, säger Herren.
Jag känner dem, och de följer mig.

Vid den tiden samlades apostlarna hos Jesus och berättade för honom om allt de hade gjort och vad de hade undervisat om. Han sade till dem: »Följ med mig bort till en öde trakt, så att vi får vara ensamma och ni kan vila er lite.« Det var så många som kom och gick att de inte ens fick tid att äta.

De gav sig av i båten till en öde trakt för att vara ensamma. Men man såg att de for och många fick veta det, och från alla städerna skyndade folk dit till fots och hann före dem. När han steg i land, fick han se en stor skara människor. Han fylldes av medlidande med dem, för de var som får utan herde, och han undervisade dem länge.

FEMTE SÖNDAGEN »UNDER ÅRET« DEN 9 FEBRUARI

Första läsningen

Jes 58:7–10

Så säger Herren:

Dela ditt bröd med den hungrige,
ge hemlösa stackare husrum,
ser du en naken så klä honom,
vänd inte dina egna ryggen!
Då bryter gryningsljuset fram för dig,
och dina sår skall genast läkas.
Din rättfärdighet skall gå framför dig
och Herrens härlighet gå sist i ditt tåg.
Då skall Herren svara när du kallar,
när du ropar säger han: »Här är jag.«
Om du gör slut på allt förtryck hos dig,
hot och hån och förtal,
om du räcker ditt bröd åt den hungrige
och mättar den som lider nöd,
då skall ljus bryta fram för dig i mörkret,
din natt bli strålande dag.

Responsoriepsalm

Ps 112:4–8a, 9 (R. jfr 4a)

*När responsoriepsalmen sjungs så används texten i **Cecilia 672**. När den läses används följande text:*

R. För de barmhärtiga skall ljus bryta fram
eller: Halleluja.

För de rättrådiga bryter ljus fram i mörkret,
den rättfärdige är nådig och barmhärtig.
Det går väl för den som gärna ger lån
och är redlig i allt han gör. R.

Han bringas aldrig på fall,
den rättfärdiges minne skall alltid bestå.
Olycksbud behöver han inte frukta,
hans hjärta är tryggt, han förtröstar på Herren. R.

Hans hjärta är lugnt, han är utan fruktan,
han strör gåvor över de fattiga.
Hans lycka varar för alltid,
han blir upphöjd och ärad. R.

Andra läsningen

1 Kor 2:1-5

När jag kom till er, bröder, var det inte med förkrossande vältalighet och vishet jag förkunnade Guds hemlighet för er. Det enda jag ville veta av när jag var hos er, det var Jesus Kristus, den korsfäste Kristus. Jag var svag och rädd och full av ängslan när jag uppträdde inför er. Mitt tal och min förkunnelse övertygade inte med vishet utan bevisade med ande och kraft; er tro skulle inte vila på mänsklig vishet utan på Guds kraft.

Halleluja

Joh 8:12

V. Jag är världens ljus, säger Herren.
Den som följer mig skall ha livets ljus.

Evangelium

Matt 5:13-16

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Ni är jordens salt. Men om saltet mister sin kraft, hur skall man få det salt igen? Det duger inte till annat än att kastas bort och trampas av människorna.

Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas, och när man tänder en lampa sätter man den inte under sädesmåttet utan på hållaren, så att den lyser för alla i huset. På samma sätt skall ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er fader i himlen.«